

## Cartea Iona

### Capitolul 2 – Iona în pânțele peștelui

„Salvarea este de la Domnul.”

Acesta este ultimul cuvânt al rugăciunii lui Iona, pe când era în pește. Este un cuvânt ciudat, care caracterizează întreaga carte Iona. Ar putea fi pus ca titlu al ei. În cadrul expresiei „salvarea Domnului” ne gândim în primul rând la viitor, la răscumpărarea trupului nostru la venirea Domnului. Desigur ea va pune capăt oricărei suferințe și alină deja astăzi orice durere. Dar este și o „salvare a Domnului” spre care noi putem privi înapoi: crucea de pe Golgota, precum și o salvare actuală: ajutorarea, călăuzirea și purtarea Păstorului cel bun. În trecut, în prezent și în viitor noi găsim salvare numai la Domnul: „La Domnul este salvare!”

În țările noastre creștine este nevoie în mod deosebit să ni se amintească că salvarea vine exclusiv de la Domnul. Iudeii erau mândri de privilegiile lor și de aceea gândeau că sunt ceva, ce nu erau, căci și privilegiile le posedau nu ca merite, ci prin har. La fel este la mulți creștini. Se face referire la religia lor creștină, și cu toate acestea mulți nu cunosc o părtășie de credință personală cu Domnul. Privesc cu mândrie de sus în jos pe ceilalți, care probabil în ceea ce privește învățătura creștină nu au atâta experiență ca ei, dar au dorința lăuntrică după pace, lumină și mântuire. Se vorbește deseori despre salvare sau mântuire, ca și cum ar fi vorba de vindecare de boli sau însănătoșire. Însă nu este vorba de mântuirea trupului, despre care unii gândesc că au monopol asupra lui, ci este vorba de mântuirea lui Dumnezeu, care este pentru fiecare care cu credință își întinde mâna s-o apuce. De asemenea în cazul acestei salvări nu este vorba despre un lucru, ci despre o „*Persoană*”, despre Mântuitorul.

Dacă ne merge bine nu vom vorbi numai de mântuirea Domnului și că dorim ca și copiii noștri s-o cunoască cât mai devreme, nu, ci noi înșine trebuie să fi avut parte prin credință de această mântuire. Pavel se referă în epistola către Romani la cuvântul din prorocul Ioel, că oricine cheamă Numele Domnului va avea parte și de mântuirea Sa. În privința aceasta se spune: „Și dacă trăim, și dacă murim, noi suntem ai Domnului” (Romani 14.8). Îmi amintesc de un frate, care deseori în predicile sale, când vorbea despre un credincios, amintea cu cuvintele: El este al Domnului! Aceasta m-a impresionat deseori. Este așa de prețios să fi al Domnului, să-I aparții, să fi proprietate a Lui, deoarece ai fost salvat prin El. Despre aceasta vorbește și profetul în Iona 2.9, care de asemenea știa că mântuirea a venit de la iudei. În adorare el strigă: „Salvarea este de la Domnul!”

Domnul Însuși este Cel care poate salva în chip minunat. El este Cel care lasă să se apropie moartea, dar și în chip minunat aduce viață dintre morți. Domnul Însuși este viață până în veșnicie. El creează salvare pentru fiecare om, dacă omul o ia cu mulțumire. Foarte ușor câștigă teren la noi gândul că noi am putea contribui cu ceva la mântuirea noastră. Sunt oameni care consideră că apartenența la o comunitate creștină sau biserică, precum și

Capitolul 2: Iona în pântecele peștelui

ascultarea de predici le oferă dreptul la mântuire. Nu este așa. Mântuirea nu depinde de ceea ce facem noi, ci de harul lui Dumnezeu.

Domnul, Iahve, așa cum este El numit în versetul acesta, înseamnă: Cel care veșnic nu Se schimbă. El este același ieri, astăzi și în veac. El este marele: „Eu sunt Cel ce sunt. Eu voi fi Cel care voi fi” (compară cu Exodul 3.14). „Dar Tu ești Același”, citim în Evrei 1.12. În toate acestea se exprimă nu numai că El este Cel neschimbat, ci și că El va împlini făgăduințele Lui. Cel care nu Se schimbă este credincios.

Ar fi bine dacă unii predicatori s-ar gândi serios la expresia: „Salvarea este la Domnul!” Sunt nu numai creștini mulți care se lasă călăuziți de principii legaliste, ci sunt și din aceia care vestesc aceste principii, într-adevăr amestecate cu har. Ce binecuvântare s-ar revărsa dacă toți ar urma modelul minunat al apostolului Pavel, care a propovăduit că mântuirea este numai pe baza credinței. „Dar celui care nu lucrează, ci crede în Cel care-l îndreptățește pe cel neevlavios, credința lui i se socotește ca dreptate” (Romani 4.5). „Pe când eram morți în greșelile noastre, El ne-a adus la viață împreună cu Hristos. ...Căci prin har sunteți mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ... nu prin fapte ...” (Efeseni 2.5-9).

„Salvarea este de la Domnul!”

Este o nevoie a mea să îndrept încă o dată atenția spre această realitate minunată, deoarece cu regret mulți consideră că mântuirea se bazează pe fapte, pe împlinirea prescripțiilor, sau ei o așteaptă de la persoanele care o vestesc. Împotriva acestei concepții trebuie să mărturisim. Nimic nu vine prin noi, nimic nu vine printr-o persoană intermediară. Dorim cu plăcere să fim îndrumători pentru alții, însă este imposibil pentru noi oamenii să aducem sau să mijlocim mântuirea. Noi o putem prezenta altora cu căldura convingerii noastre, pătrunși de dragostea lui Hristos; însă numai Domnul poate mântui oameni prin lucrarea puternică a Cuvântului Său și a Duhului Săi. Numai de la Dumnezeu vine nașterea din nou. Fiecare trebuie să se pocăiască personal, așa cum se spune mereu în Biblie.

La meditare asupra expresiei: „Salvarea este de la Domnul!” am căutat în Biblie cât de des se întâlnește această expresie. M-a impresionat că în Noul Testament nu o găsim nici măcar o singură dată, în Vechiul Testament însă o găsim de foarte multe ori sub această formă sau în forme asemănătoare. De ce ea nu este folosită nici măcar o singură dată în Noul Testament? Eu cred că de aceea nu se folosește, pentru că întreg Noul Testament în sine este cartea despre mântuirea Domnului. Începând cu evanghelia după Matei și până la Apocalipsa ea este plină de mântuirea Domnului. Se începe cu Emanuel, Dumnezeu este cu noi, și se termină cu „Eu, Isus ... Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David” (Apocalipsa 22.16). Numele Isus înseamnă: Domnul (Iahve), Salvatorul! Cel veșnic credincios, deci Acela despre care vorbește Vechiul Testament și despre a cărui mântuire știe să spună așa de multe, a venit pe pământ pentru mântuirea oamenilor. Dumnezeu și Omul uniți în Hristos Isus. David din El și El din David. Dacă după aceea Dumnezeu vrea să ne arate mântuirea Sa, despre care profeții au vorbit așa de des, atunci El ne arată o Persoană. În evangheliile, în Faptele apostolilor, în epistole, în

Capitolul 2: Iona în pântecele peștelui

cartea Apocalipsa, pretutindeni găsim pe Isus, Salvatorul. Salvarea Domnului este personificată în El.

O, ce Mântuitor ești Doamne, Tu!

La cercetarea diferitelor locuri din Vechiul Testament, care vorbesc despre „mântuirea Domnului”, am remarcat că expresia este adusă în primul rând în legătură cu Israel, deci nu în legătură cu o singură persoană, ci cu întreg poporul, și la fel ea se referă profetic în ultimul pasaj din nou la întreg poporul. Este ca și cum Dumnezeu ar vrea să spună: „Într-adevăr Eu Mi-am ales un popor pentru pământul acesta, însă nu trebuie să se gândească că el ar fi mai bun decât celelalte popoare. Trebuie să se înțeleagă că Eu sunt Dumnezeul mântuirii lor și că toate binecuvântările, de care ei au parte, sau au avut parte vreodată, vin prin mântuirea Mea.”

În mintea mea văd poporul stând la Marea Roșie. A fost în Egipt, în cuptorul de topit fier, a suspinat sub loviturile supraveghetorilor lor. În stânga și în dreapta lor se ridică munți, înaintea lor este apa mării, înapoia lor vine dușmanul puternic. Ce strâmtorare! Ce este de făcut? La ce folosește în momentul acesta să te lauzi cu privilegiile lui Avraam și Iacov! Însă acolo ei aud glasul liniștitor al lui Moise al lor: „Nu vă temeți; stați pe loc și veți vedea salvarea Domnului, pe care o va lucra astăzi pentru voi” (Exodul 14.13). Ei nu se puteau referi la nimic și nu puteau avea nici un fel de pretenții. De asemenea ei nu trebuiau să meargă înapoi, să întâmpine dușmanul; ei trebuiau numai să stea liniștiți și să privească salvarea Domnului.

Și ce era salvarea Domnului? Ei trebuiau să meargă, ca să zicem așa, în moarte, în apele Mării Roșii; dar pe măsură ce păreau că merg în moartea pe care o meritau, vine salvarea lui Dumnezeu. El le deschide o cale, o cale a vieții, astfel încât ei ajung ca niște oameni înviați de cealaltă parte a Mării Roșii și acolo pot cânta cântecul mântuirii: „Domnul a devenit salvarea mea!” (Exodul 15).

Cât de frumos este acest lucru! Începutul istoriei poporului lui Israel conține conștientizarea faptului că meritau moartea. Toți primii născuți ai copiilor lui Israel ar fi trebuit să piară la fel ca și primii născuți ai egiptenilor. Și israeliții fuseseră idolatri în Egipt. Ezechiel ne face cunoscut aceasta (Ezechiel 20.6-10). Dar Dumnezeu a avut milă de Israel. Un miel este înjunghiat, un înlocuitor al primului născut. Sângele se unge pe stâlpii ușilor, în partea de sus și pe ambele părți (nu pe prag, pentru că sângele este sfânt). În interiorul casei, întreaga familie se află împreună în siguranță, pe baza sângelui și a cuvântului rostit de Domnul lui Moise. Astfel, ei pot cânta despre mântuirea Domnului, pentru că fiul cel mare, care ar fi trebuit să moară, dar a fost salvat prin harul lui Dumnezeu, a putut pleca cu ei în țara făgăduinței, pentru ca acolo să aibă parte de bogatele binecuvântări ale Domnului.

Astfel, pe măsură ce poporul se apropie de Marea Roșie, i se reamintește din nou că merita să moară. Sângele vorbea despre împăcare, Marea Roșie despre răscumpărare. Prin mâna puternică a lui Dumnezeu este adus în siguranță pe partea cealaltă. „La Domnul este salvare!”

\*

Toate acestea reies de asemenea clar din relatarea pe care o găsim, ca să spunem așa, la sfârșitul Vechiului Testament, unde apare din nou expresia „salvarea (mântuirea) Domnului”, ca și la începutul istoriei lui Israel.

În istoria lui Iona ni se arată cum un israelit adevărat, un om evlavios, un conducător dintre evrei a trebuit să recunoască: „Sunt vinovat, aruncați-mă în mare”. El este aruncat în mare, se scufundă în mormânt. Acum ai crede că s-a terminat cu profetul, dar nu, nu este sfârșitul. Sfârșitul este „mântuirea Domnului”.

În acest sens, Iona este o imagine a lui Israel. Poporul lui Dumnezeu a meritat moartea la început și la sfârșit.

Sfârșitul său ar fi trebuit să fie în mormânt. Dar - mormântul vorbește despre Cel viu dintre morți. Am observat noi că Iona nu vorbește despre un pește în rugăciunea sa? El spune: „Am strigat din pântecele Locuinței morților ... Tu mi-ai ridicat viața din groapă”. El recunoaște că este un om mort care ar trebui lăsat să se descompună. Când ajungem în acest punct, suntem acolo unde Dumnezeu vrea să fim, pentru a ne putea oferi mântuirea Sa. În Psalmul 68, Dumnezeu se ridică pentru a lupta. Vrajmașul fuge. Cei răi pier, dar cei dreți s-au întors la Dumnezeu. Cu bucurie, ei stau înaintea feței lui Dumnezeu - de care se îndepărtaseră cândva - recunoscând că Dumnezeu este un Dumnezeu al mântuirii, care în bunătate nemărginită dăruiește o binecuvântare desăvârșită.

\*

În cântic citim mereu ce a făcut Domnul pentru a îndrepta pe robul Său. A trimis o furtună pe mare, a poruncit ca un pește să-l înghită pe Iona. Totul este la dispoziția Sa și, la momentul potrivit, El îl folosește.

La sfârșitul capitolului pe care îl studiem citim: „Și Domnul a poruncit peștelui și el l-a vărsat pe Iona pe uscat”. Sună ca și cum Dumnezeu vorbește aici cu unul dintre slujitorii Săi, și într-adevăr așa este. Măgarul lui Balaam este la fel de mult în slujba lui Dumnezeu ca și leul care l-a ucis pe omul lui Dumnezeu din Iuda, ca și peștele cel mare din cartea lui Iona și ca și leii care răcnesc în istoria lui Daniel. Chiar și animalele trebuie să-L slujească pe Dumnezeu la porunca Lui. Uneori trebuie să tacă, alteori să vorbească, uneori să sfâșie, alteori să țină fălcile închise, iar aici, în istoria lui Iona: să înghită de viu, să păstreze intact și să arunce din nou pe uscat.

„Pentru că, așa cum Iona a fost în pântecele peștelui celui mare trei zile și trei nopți, așa va fi Fiul Omului în inima pământului trei zile și trei nopți.” Luther a tradus „balenă” aici, în Matei 12.40. Dar această traducere nu este exactă și a provocat multe discuții și ridiculizări. De aici vedem odată ce mare importanță are o traducere exactă și cât de mult depinde adesea de traducerea corectă a unui mic cuvânt. Mai departe, vedem de aici că omul, care este ostil lui

Capitolul 2: Iona în pânțele peștelui

Dumnezeu și Cuvântului Său, profită fără investigație de primul lucru bun pentru a ridiculiza și invalida Cuvântul lui Dumnezeu, dacă este posibil. Atunci când este tradus corect, raționamentul necredinței, conform căruia gura „balenei” este prea mică pentru a înghiți pe cineva nevătămat, devine discutabil. (Ca și cum Dumnezeu nu ar putea face minuni).

Se mai obiectează că nu ar exista balene în Marea Mediterană. Ca și cum Dumnezeu nu ar putea trimite pe una acolo. În plus, știm din relatări sigure că balenele, deși rare, se găsesc în așa-numita „Marea mare”.

O altă obiecție a necredincioșilor, pe care nici măcar o traducere exactă nu o poate respinge, este faptul revoltător că un astfel de pește poate suporta să aibă un om în stomac zile întregi și că acest om rămâne viu în interiorul peștelui.

Poate că este bine să subliniem aici că foarte cunoscutul ihtiolog londonez (ihtologie: studiul peștilor), E. G. Boulenger, crede că marele pește al lui Iona era un cașalot. Acest pește trăiește în apele de latitudine sudică, are o lungime de până la 27 metri, are un gât enorm, care reprezintă aproximativ o treime din lungimea corpului său, și o gură foarte mare, suficient de mare pentru a permite unui om adult să se strecoare prin ea. Stomacul său este atât de mare, încât ar putea adăposti cu ușurință douăzeci de persoane. Odată a fost prins un cașalot care avea în stomac un rechin de 5 metri lungime. Temperatura în acest stomac este de 39 de grade, încă nu atât de caldă încât un om să nu poată sta în el. Acidul gastric al acestui animal poate fi tolerat de pielea umană. Pe baza acestor fapte, domnul Boulenger presupune că peștele lui Iona era un cașalot.

Dr. Boulenger ne împărtășește următoarele: Odată, cercetătorii francezi în două șalupe au vânat o balenă. În acest proces, una dintre bărci s-a răsturnat din cauza unei lovituri de coadă a monstrului, iar marinarul Bartley a dispărut în adânc. Aceștia au reușit să captureze animalul. La tăierea lui, s-a observat ceva ciudat în stomac. Acesta a fost deschis și marinarul pierdut a ieșit ca și înnebunit, după ce a stat în stomacul peștelui timp de două zile și o noapte. Acidul gastric al monstrului marin îi făcuse pielea albă ca zăpada. Și-a revenit repede din nebunie, dar culoarea albă a pielii sale a rămas. În mod similar, o navă americană, ne spune Dr. Boulenger, a vânat cândva balene. De data aceasta, un pește, când a fost urmărit, a distrus barca și a înghițit un marinar. Mai târziu balena a apărut și a scuipat conținutul stomacului său împreună cu marinarul viu.

Cu mare interes auzim aceste relatări și le considerăm semnificative, având în vedere ridiculizarea din partea necredincioșilor. Pentru noi, credincioșii, însă, astfel de comunicări nu ar fi necesare. Credem în ceea ce ne spune Dumnezeu despre Iona în pește chiar și în lipsa unor astfel de rapoarte de la experți, pentru că pentru noi Cuvântul lui Dumnezeu este de necontestat. Dumnezeu este pentru noi un Dumnezeu care face minuni. Dar minunea cea mai mare din această relatare nu este faptul că Iona a fost înghițit de pește și a rămas nevătămat în el, ci faptul că a ieșit restaurat din punct de vedere spiritual.

Dar avem încă o dovadă mult mai mare și mai sigură că toate lucrurile s-au întâmplat cu Iona așa cum ni se spune aici, și anume, faptul că Mântuitorul nostru, Isus Hristos, Însuși Fiul lui Dumnezeu, ne amintește de această istorie, arătând-o ca exemplu al propriei Sale morți și învieri. Vinet spune undeva că o credință care nu poate crede este o vorbărie proastă. Așadar, aș spune că, potrivit acestor dovezi - cele mai bune care pot fi oferite - toate contraargumentele sunt afirmații reprobabile. Există totuși un punct care provoacă dificultăți chiar și credincioșilor. Despre Iona se spune că a stat trei zile și trei nopți în pânțele peștelui, perioadă pe care Domnul o dă ca fiind timpul cât El a fost în pământ, în mormânt, în timp ce Domnul, potrivit evangheliilor, a stat doar două nopți, o zi și două mici fracțiuni de zi în mormânt. Dar chiar și aceste îndoieli sunt complet distruse atunci când ne amintim că ne aflăm, atât în timpul lui Iona, cât și al Domnului, pe un teren biblic, adică oriental. Acolo și o parte a zilei este numită „zi și noapte”, la fel cum noi, când spunem că am fost undeva într-o zi, nu vrem să spunem că au fost exact douăsprezece sau chiar douăzeci și patru de ore. Vorbim și de o după-amiază când am fost plecați chiar și numai o parte din după-amiază. În acest sens se vorbește acolo de „zi și noapte”, chiar dacă este vorba doar de o parte din ea. Prin urmare, ultimele ore ale zilei de vineri, pe de o parte, și noaptea din prima zi a săptămânii, împreună cu primele ore ale zorilor, pe de altă parte, sunt la fel de bine considerate zi și noapte ca și ziua de sâmbătă, cu toată noaptea precedentă.

În rândul evreilor nu au existat niciodată îndoieli cu privire la mesajele evangheliilor. Dificultățile au apărut doar în cazul în care felul de exprimare de mai sus nu este cunoscut. Unii cred că pot da o explicație presupunând că Domnul nu a murit vineri, ci joi sau miercuri seara. Cu toate acestea, deși o astfel de presupunere nu are nicio forță probantă în sine, Scriptura o contrazice. Nu numai că acest lucru este evident dacă se compară relatările din evanghelii, dar este clar afirmat în Luca 24.21: „Dar, cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de când s-au petrecut acestea”. În versetul 13 se spune, ca o asigurare: „În aceeași zi”, aceasta era ziua învierii, „doi dintre ei mergeau spre un sat, al cărui nume era Emaus”. Isus nu a înviat în ziua a șaptea, ci în ziua a opta. Sărbătoarea celor dintâi roade este un model al învierii lui Isus. Primul rod al secerișului trebuia să fie adus în ziua de după Sabat, adică în prima zi a săptămânii, pe care noi o numim „Ziua Domnului”. În această zi, cei doi ucenici s-au întors la Emaus, la casa lor. Pe drum, Domnul li se alătură. Iar ei îi spun, fără ca El să îi contrazică: „Dar, cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de când s-au petrecut acestea”. La fel și la greci se obișnuiește ca, atunci când trec mai mult de o zi și o noapte, să se vorbească de trei zile. Prima și ultima parte a unei zile se consideră că reprezintă o zi. Așadar, prima zi a săptămânii, conform relatării lui Luca, era a treia zi; a doua era sâmbătă, sau Sabatul; prima a fost vineri, ziua răstignirii. Așa stau lucrurile conform Scripturilor. Pavel spune că El a fost înviat a treia zi, conform Scripturilor. Pentru că și cărțile din Vechiul Testament vorbesc despre a treia zi. A treia zi a fost ziua trezirii la viață (Geneza 1.11-13). „El ne va scula a treia zi și vom trăi înaintea feței Lui” (Osea 6.2).

Acest cuvânt al lui Osea se referă la Israel. Istoria lui Iona este, de asemenea, istoria lui Israel. Dar Hristos era adevăratul Israel („Tu ești robul Meu, Tu ești Israel”, Isaia 49.3). Israel trebuia să coboare în mormânt din cauza propriilor păcate și, după o căință și pocăință sinceră,

Capitolul 2: Iona în pânțele peștelui

va fi înviat la viață din nou în har. Hristos a coborât în mormânt pentru a ispăși păcatul poporului Său și, pentru că era Cel neprihănit, pentru a fi înviat dintre morți.

Minunată devine rugăciunea lui Iona pentru noi atunci când percepem în ea umbrele care ne arată pe Hristos. Plângerea pentru zăvoarele morții, lanțurile mormântului care Îl înconjurau, talazurile și valurile mâniei lui Dumnezeu care treceau peste capul Lui, abisul care Îl înconjura - cum toate acestea ne amintesc de Psalmul 42, de Hristos. Ce impresionant exclamă poetul:

Cât au suferit Tu, Doamne,  
Câte lacrimi ai vărsat!  
Toată vina noastră, Doamne,  
Tu asupra Ta ai luat.

Dacă citesc acest „psalm” al lui Iona, mă gândesc la suferințele pe care Mântuitorul, Fiul lui Dumnezeu, a trebuit să le îndure pentru mine: lovit, batjocorit, o cunună de spini pe cap, răstignit, părăsit de Dumnezeu, aruncat în adâncul pământului.

\*

Isuse, demn de adorare! Iona este doar o umbră slabă a slavei Tale. Și totuși, el este modelul Tău; într-adevăr, este și un model al lui Israel în suferințe și în salvarea din necazuri. Dar mai presus de toate este un semn despre Tine, Fiul Omului, care ai intrat în moarte și în mormânt din pricina păcatului, dar ai înviat pentru mântuirea și îndreptățirea păcătoșilor.

Voia lui Dumnezeu trebuie să fie împlinită; El acționează conform bunei Sale plăceri. Vedem acest lucru cu Iona, mai târziu cu Israel. Am avut privilegiul de a vedea acest lucru mai ales în Hristos. Conform sfatului lui Dumnezeu, El a fost răstignit. Când Isus a coborât în inima pământului, Dumnezeu nu l-a părăsit sufletul, nici nu a îngăduit ca Cel neprihănit al Său să vadă putrezirea. Hristos a murit și a înviat. Din această moarte și înviere, mântuirea Domnului a fost pregătită pentru lume.

\*

Să revenim la Iona aflat în pește.

Dumnezeu S-a folosit de furtună pentru a-i arăta lui Iona că el era vinovatul, S-a folosit de pește, pentru a-l salva, după ce acesta a recunoscut că el, evreul, avea nevoie de harul Domnului la fel de mult ca și păgânii. Același Dumnezeu, care a vorbit păgânilor, voia să vorbească profetului. A făcut-o prin furtună și prin pește. Ce Dumnezeu plin de har este El! El nu a așteptat ca Adam să vină la El, ci l-a căutat. El nu a așteptat ca Iona să se pocăiască de la sine; l-a căutat în corabie și i-a vorbit în pește.

Capitolul 2: Iona în pânțele peștelui

Cât de cu totul altfel suntem noi în această privință! De-am învăța ceva din felul de gândire al lui Dumnezeu! Noi spunem uneori că cei care greșesc trebuie să vină la noi pentru a-și mărturisi vina. Dar nu le-a scris Pavel credincioșilor din Corint să primească din nou pe cel rătăcit, ca nu cumva să fie doborât de o tristețe excesivă?

Minunate sunt faptele lui Dumnezeu. Iona a uitat să se roage în cămăruță. A dormit chiar și în timp ce era furtună și toți ceilalți se rugau. Acum este condus într-o cămăruță foarte întunecată, în interiorul peștelui. Acolo Dumnezeu îi vorbește energic. Și acolo, unde iarba de mare se înfășura în jurul capului, a auzit ce avea Dumnezeu să-i spună prin Cuvântul și Duhul Său. Ce moment trebuie să fi fost pentru Iona când a fost aruncat în mare și a trebuit să se gândească: Acum mă duc la moarte, pe care o merit. Dar - este înghițit de un pește mare. Cu greu reușește să respire. Și totuși, el nu este chinuit de suferințele trupului, oricât de teribile ar fi ele. Chinul sufletului este mult, mult mai mare. Noi am face numai un singur lucru: plini de marea noastră vinovăție față de un Dumnezeu de trei ori sfânt, am striga și am țipa către El. Temnița și întunericul din jurul nostru abia dacă le-am lua în seamă. Așa a fost cu Iona. Din ce în ce mai repede peștele își poartă ciudatul locuitor în adâncurile mării. Talazurile și valurile trec peste Iona. Tremurând, cutremurându-se, Iona privește total deznădăjduit spre o moarte sigură. Dar acum Dumnezeu și mântuirea Sa apar în fața ochilor spirituali ai lui Iona. Strămtorarea trupului său devine o oglindă a suferinței sale spirituale. El vede mânia lui Dumnezeu venind asupra lui din cauza păcatului său. Și - Iona se roagă!

Iona a strigat către Domnul Dumnezeu său, a strigat către El în chinurile sufletului său. Am observat că mulțimea corăbierilor a strigat mai întâi la dumnezeii lor, dar apoi la Domnul? Și aceștia erau păgâni. Dar cum este cu Iona? Și el trebuie să apeleze la Domnul, la fel ca și cei nețâiați împrejur. Iona spune, ca să zicem așa: „Tu, Doamne, ai făcut așa cum Ți-a plăcut”. El recunoaște că se află în această situație numai din cauza neascultării sale și că poate aștepta salvarea numai de la Dumnezeu. A fost o lecție importantă pe care Iona a trebuit să o învețe „în cămăruță”, singur cu Domnul.

Ce s-ar fi întâmplat cu el în furtună și în închisoare dacă Dumnezeu nu ar fi fost un Dumnezeu al harului! Nimic nu-l putea ajuta în aceste circumstanțe decât numai harul nemărginit. Cu al său „la El este salvarea”, el recunoaște, după smerirea sa, că harul lui Dumnezeu a avut milă de el. Acum Iona exaltă; nu pentru că este un evreu favorizat sau un profet înzestrat; nu, el se bucură în Domnul său pentru că i s-a făcut parte de harul nemeritat.

Și iată că se ridică din nou întrebarea: „Este Dumnezeu numai al iudeilor? Nu este El și al națiunilor?”, la care nu poate exista decât un singur răspuns: „Da, și al națiunilor” (Romani 3.29). Toți au nevoie în același fel de mântuire, toți sunt la fel de dependenți de harul nemărginit al lui Dumnezeu. El este „un singur Dumnezeu care va îndreptăți circumcizia din credință și necircumcizia prin credință” (Romani 3.29-31). Iudeul este la fel de neascultător ca și păgânul. Acum, iudeii și neamurile trebuie să fie mântuiți pe baza aceleiași îndurări a lui Dumnezeu.



## Capitolul 2: Iona în pântecele peștelui

Iona nu a vrut să meargă la Ninive. Dar Iona trebuia acum să strige la Dumnezeu ca și corăbierii păgâni și să se întoarcă la Dumnezeu ca și ninivitenii. Aceasta este lecția lui Iona în pește.

În același fel Ninive, oricine ar vrea să fie, păgân, netăiat împrejur, străin de legământul și promisiunile lui Israel, la fel ca iudeul favorizat, la fel ca profetul înzestrat, favorizat, care locuiește într-un mormânt din cauza fărâdelegilor sale, are nevoie de har. Peștele nu l-a aruncat pe Iona până când acesta nu a înțeles această învățătură. O vedem în exclamația cu care își încheie rugăciunea: „Salvarea este de la Domnul!”

Cât de ciudată este rugăciunea lui Iona în pântecele peștelui! Am observat și faptul că sună ca un psalm? Am analizat-o cu atenție, am comparat-o cu Psalmii și am observat că aceleași cuvinte se regăsesc și într-o serie întreagă de Psalmi. De aceea, unii spun că această rugăciune a fost compusă din diferiți psalmi. Cu toate acestea, acestea sunt cuvintele lui Iona. Iona era un profet care cunoștea foarte bine cuvintele Psalmilor. De aceea, nu este de mirare că în necazuri i-au venit în minte cuvintele mântuirii, combinate în mod minunat cu necazurile sale, astfel încât acestea au devenit propriile sale cuvinte. Nu ți s-a întâmplat în suferința ta ca un verset din Biblie sau o cântare spirituală să-ți vină în minte și apoi să urce la Dumnezeu ca propriile tale cuvinte?

Deci, cu siguranță, în această teribilă suferință, lui Iona i-au venit gânduri, așa cum i-au venit cândva lui David sau altor oameni ai lui Dumnezeu în împrejurări similare, și pe care el le-a rostit apoi ca rugăciune. Mai mult decât atât, nu sunt oare toți ai Săi conduși de un singur Dumnezeu, care, prin Duhul Său, trezește în ei aceleași gânduri și nevoi în toate timpurile?

În primul rând, Iona vorbește despre strâmtorarea sa. El știe de asemenea că Dumnezeu îl poate auzi chiar și din adâncul mormântului. Nu este aceasta experiența tuturor credincioșilor? În cele mai mari necazuri, Dumnezeu ne aude, chiar și atunci când acel necaz este cauzat de propriul nostru păcat. Iona recunoaște că Domnul l-a condus în această strâmtorare. Din adâncuri, el strigă acum către El. Și acest lucru este extrem de important. Trebuie să recunoaștem mâna lui Dumnezeu asupra noastră, dacă vrem să avem parte de salvarea Lui.

În continuare el spune că Dumnezeu l-a alungat, dar are încredere că într-o zi se va bucura din nou de prezența lui Dumnezeu. O, acel binecuvântat „totuși”! Cât de des se întâlnește acesta în viața noastră! Cu teamă și speranță ne adresăm Dumnezeului nostru.

De două ori apoi Iona vorbește despre templul sfânt al lui Dumnezeu. El se știa proscris și foarte departe de Ierusalim. Cu toate acestea, el a avut încredere în harul lui Dumnezeu, care într-o zi îl va lăsa să vadă din nou templul sfânt. Ba mai mult, sufletul lui se impresiona atunci când se gândea la Domnul și avea siguranța că rugăciunea lui se înălța până la Dumnezeu și la templul Său sfânt. De aceea, nu numai că se roagă, ci și mulțumește. El este sigur că Domnul nu numai că îi va asculta rugăciunea, dar îi va trimite și ajutorul Său. „Mi-ai ridicat viața din groapă, Doamne, Dumnezeul meu!” (Iona 2.6). Aceasta este bucuria învierii.

Capitolul 2: Iona în pântecele peștelui

De aceea el continuă: „Cei care se lipsesc de idoli deșești îndepărtează îndurarea de la ei” (Iona 2.8), adică pe Cel care este bunătate sau har. Așa făcuseră corăbierii păgâni. Ei au strigat mai întâi la zeii lor și, pentru că aceștia nu i-au putut ajuta, s-au întors la Domnul, pe care au ajuns să-L cunoască prin Iona. Având în vedere teribila desfășurare de putere, care s-a manifestat în furtuna puternică, toți au strigat către El. Însă Iona avea de gând să facă mai mult. El a vrut nu numai să se adreseze Domnului și să-I mulțumească, ci a vrut să plătească jurământul pe care I l-a făcut lui Dumnezeu în pântecele peștelui.

Ne putem imagina foarte bine ce jurământ ar fi putut fi acesta. Poate că a jurat în pântecele peștelui că de acum înainte va asculta de glasul lui Dumnezeu și va merge oriunde îl va trimite, chiar și în orașul păgân Ninive. El își dă seama că mântuirea nu poate veni decât numai de la Domnul. Totul poate veni numai de la El, singurul care poate răscumpăra și salva dintr-o stare jalnică.

Nu se vorbește oare pe drept de trei etape spre binecuvântare? Nu le avem aici pe toate trei în fața noastră? Iona și-a simțit *nenorocirea* și a experimentat *răscumpărarea*, care l-a eliberat de ea, dar cunoașterea răscumpărării provoacă *închinare*. Aceasta este ceea ce este exprimat în rugăciunea lui Iona. Este o adevărată mulțumire și arată ce s-a întâmplat în inima lui după ce a ajuns viu în mormânt, în pântecele peștelui.

Aceasta este întotdeauna calea lui Dumnezeu cu poporul Său. Prin moarte la viață, prin pierdere la câștig, prin cufundare la înviere. Poate că toate acestea sunt o școală grea, dar numai prin ea omul ajunge la smerenie și pocăință, dar aceasta, așa cum am mai arătat, duce la mântuire.

„Salvarea este de la Domnul!”

Dragostea-Ți neobosită / Sufletul ne-a liniștit,  
Ca în pacea Ta să mergem / Spre locașul pregătit.

Bucuria Ta e mare

Să dai binecuvântare.

Dragostea-Ți lucrează-n veci.